

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.01.2009, sp. zn. 21 Cdo 658/2008, ECLI:CZ:NS:2009:21.CDO.658.2008.1

Číslo: 67/2010

Právní věta: Doručenka byla podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2009 listinou, která má povahu veřejné listiny; to platilo i tehdy, neměla-li doručenka všechny náležitosti, které podle zákona musí obsahovat. Každý údaj, který byl (ve skutečnosti) na doručence uveden, se považuje za pravdivý, nebyl-li dokázán opak. „Opak“ ve smyslu ustanovení § 50f odst. 9 o. s. ř. ve znění účinném do 30. 6. 2009 prokazoval (pomocí důkazních prostředků) ten, kdo ho za řízení tvrdil, a nesl procesní odpovědnost (důkazní břemeno) za to, že nebyl zjištěn. Rozhodl-li soud prvního stupně o věci rozsudkem pro uznání (§ 153a o. s. ř.) a dospěje-li odvolací soud k závěru, že pro vydání rozsudku pro uznání nebyly splněny předpoklady stanovené zákonem, odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že se rozsudek pro uznání nevydává (§ 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.); zrušení rozsudku soudu prvního stupně by bylo v tomto případě v rozporu s ustanovením § 219a o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.01.2009

Spisová značka: 21 Cdo 658/2008

Číslo rozhodnutí: 67

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Doručování

Předpisy: § 114b odst. 5 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 153a odst. 3 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 237 odst. 1 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 241a odst. 3 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 243b odst. 2 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 243b odst. 3 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 50f odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 50f odst. 2 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 50f odst. 3 předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 1 dne 8. 6. 2006 domáhala, aby jí žalovaná zaplatila 2 052 550 Kč s 3% úrokem z prodlení od 9. 6. 2003 do zaplacení. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že žalovaná se zúčastnila dne 8. 3. 2003 veřejné dobrovolné dražby pořádané společností D. & C., se sídlem v Rakouské republice, prostřednictvím pobočky v Praze jako své organizační složky, jejímž nástupcem se stala žalobkyně, že vydražila obraz číslo 34 Amigoni

Jacopo - Diana a Endymion za cenu 6 000 000 Kč, kterou měla uhradit spolu „s poplatkem za účast v dražbě“ ve výši 20 % z ceny dosažené vydražením, že žalovaná ve stanovené lhůtě cenu dosaženou vydražením ani odměnu neuhradila, čímž došlo ke zmaření dražby, a že žalovaná je proto povinna zaplatit žalobkyni náklady dražby. Žalobkyně opakovaně vyzvala žalovanou k úhradě nákladů dražby (odměny dražebníka a účelně vynaložených nákladů na materiální a organizační zabezpečení přípravy a průběhu dražby) v celkové výši 2 052 550 Kč, žalovaná však dosud náklady zmařené dražby nezaplatila.

Obvodní soud pro Prahu 1 platebním rozkazem ze dne 26. 6. 2006 žalované uložil, aby do 3 dnů od doručení platebního rozkazu zaplatila žalobkyni 2 052 550 Kč s příslušenstvím nebo v téže lhůtě podala proti platebnímu rozkazu odpor, a usnesením ze dne 28. 6. 2006 soud žalovanou, pro případ, že bude podán odpor, ve smyslu ustanovení § 114b o. s. ř. vyzval, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne podání odporu proti platebnímu rozkazu vyjádřila ve věci samé. Platební rozkaz a usnesení byly žalované společně doručeny (podle údaje na doručence) dne 4. 7. 2006.

Podáním ze dne 4. 7. 2006, které došlo Obvodnímu soudu pro Prahu 1 „poštou“ dne 10. 7. 2006, žalovaná podala proti uvedenému platebnímu rozkazu odpor. K věci v něm uvedla pouze to, že „lhůta k podání odporu je nesprávně uvedena jako 3denní namísto 15denní“, že „koncentrační rozhodnutí, které jí bylo doručeno s platebním rozkazem, považuje za nesprávné“, že nárok neuznává, že datum jejího narození je v koncentračním usnesení uvedeno nesprávně, a že „vznáší námitku místní nepřislusnosti Obvodního soudu pro Prahu 1“.

O b v o d n í s o u d pro Prahu 3 – poté, co mu věc byla podle usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 8. 2006, ve znění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2006, postoupena jako soudu místně příslušnému – nejprve usnesením ze dne 4. 12. 2006 žalovanou ve smyslu ustanovení § 114b o. s. ř. (opětovně) vyzval, aby se ve lhůtě 30 dnů od doručení vyjádřila ve věci samé k žalobě, která jí byla doručena 4. 7. 2006, a posléze rozsudkem ze dne 16. 4. 2007 žalované uložil, aby žalobkyni zaplatila 2 052 550 Kč s úrokem z prodlení specifikovaným v rozsudku, zastavil řízení o zaplacení 3% úroku z prodlení z částky 1 684 681 Kč za období do 19. 7. 2003 a „zákonného úroku z prodlení“ z částky 367 869 Kč za období do 9. 6. 2006, a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 156 760,60 Kč k rukám advokátky Mgr. M. P. V rozsudku dovedl, že ve věci nastala fikce uznání nároku podle ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř., neboť žalovaná sice podala proti platebnímu rozkazu včas odpor, na základě výzvy obsažené v usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28. 6. 2006 však vznesla jen námitky procesní povahy, povinnost vyjádřit se ve věci samé nesplnila a k věci se poprvé vyjádřila až podáním došlým Obvodnímu soudu pro Prahu 3 dne 10. 1. 2007, tedy poté, co již třicetidenní lhůta k vyjádření stanovená tímto usnesením marně uplynula. Soud prvního stupně proto žalobě vyhověl rozsudkem pro uznání vydaným podle ustanovení § 153a o. s. ř. a v rozsahu, v jakém žalobkyně vzala žalobu zpět „ještě před prvním jednáním ve věci“, řízení zastavil.

K odvolání žalované M ě s t s k ý s o u d v Praze usnesením ze dne 10. 10. 2007 rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé a ve výroku o nákladech řízení zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení. Po doplnění dokazování dospěl k závěru, že fikce uznání nároku ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. nenastala, neboť usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28. 6. 2006 nebylo žalované doručeno do jejích vlastních rukou. Vzhledem k tomu, že „doručovací karta pošty ze dne 4. 7. 2006 obsahuje podpis L., poznámku byt“ a že doručovatelka opomněla „k podpisu připsat číslo osobního dokladu“, nelze spolehlivě dovést, zda zásilka byla skutečně předána žalované nebo – jak uvádí žalovaná a svědek J. L. – jejímu manželovi, který, poté, co ji otevřel, a zjistil, co je jejím obsahem, věc předal advokátovi JUDr. V. Důkazy „směřující k tomu, že zásilka byla skutečně doručena žalované do vlastních rukou“, tedy mají „nízkou vypovídací hodnotu“ a „připadá v úvahu dvojí vysvětlení toho, že osobní doklad adresáta nebyl na doručovací kartě uveden“ (doručovatelka buď „zapomněla doručovací kartu správně vyplnit“ nebo „zásilku nepředala žalované,

v té době v místě doručování nepřítomné, ale jejímu manželovi a osobní doklady žalované nebyly k dispozici“); proto podle odvolacího soudu „je třeba uvěřit verzi žalované“, navíc „výpovědi žalované a jejího manžela navzájem korespondují a logicky celou událost týkající se doručení vyzývacího usnesení i následný postup v řízení vysvětlují“.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá v první řadě, že odvolací soud nesprávně vyhodnotil důkazy, kterými žalovaná prokazovala, že jí usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28. 6. 2006 nebylo řádně doručeno. Poukazuje v této souvislosti na to, že žalovaná začala zpochybňovat doručení teprve po vynesení rozsudku soudu prvního stupně. Podle žalobkyně svědek J. L. ve své výpovědi ze dne 10. 10. 2007 „zcela rozporuplně“ tvrdí, že „ačkoliv denně dostává plno zásilek od soudů a nedává pozor při jejich převzetí, na předmětnou zásilku obsahující usnesení ze dne 28. 6. 2006 si pamatuje“, přičemž „k podpisu na doručovací kartě se již vyjádřit nemůže“, i když se jedná o dokument ze stejného časového období. Odvolací soud dále podle názoru žalobkyně nesprávně interpretoval ustanovení § 50f odst. 9 o. s. ř., které nelze vykládat tak, že „údaje uvedené na doručence, a to jak provozovatelem poštovních služeb nebo jiným doručujícím orgánem, je nejprve nutno prokázat a teprve poté, co jsou tyto údaje prokázány, lze údaje na doručence považovat za pravdivé“. Nemůže proto obstát názor odvolacího soudu, že „doručenka a přípis České pošty, s. p., ve kterém Česká pošta jako doručující orgán sděluje, že předmětná písemnost byla při doručení zásilky skutečně předána žalované, ve spojitosti s tvrzením žalované a svědka J. L., manžela žalované, mají nízkou vypovídací hodnotu o tom, že písemnost byla doručena žalované do vlastních rukou“, neboť údaje uvedené na doručence je třeba považovat za pravdivé, není-li prokázán jejich opak, nikoliv považovat tyto údaje za nepravdivé a požadovat prokázání jejich pravdivosti. Žalobkyně dále dovozuje, že „výpověď žalované nelze považovat za věrohodnou“, když tvrdí, že nebyla v době doručení v Plzni, ale přitom tentýž den (4. 7. 2007), co jí bylo doručeno usnesení ze dne 28. 6. 2006 a platební rozkaz, udělila v Plzni plnou moc pro zastupování advokátovi JUDr. J. V. Podle žalobkyně se podpis na doručence „zcela zřetelně shoduje s podpisy žalované na jiných dokumentech, které tvoří obsah spisu (příhláška a čestné prohlášení účastníka veřejné dražby dobrovolné konané 8. 3. 2003, doklad o úhradě ceny dosažené vydražením č. 22)“. Žalobkyně navrhl, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil.

Žalovaná navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobkyně zamítl. Uvedla, že bylo „dostatečně prokázáno, že předmětné usnesení jí nebylo doručeno do vlastních rukou“.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou, zda je v posuzovaném případě dovolání žalobkyně přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, jsou obsaženy v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst.1 písm. a/ o. s. ř.) nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu

prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.); to neplatí ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20 000 Kč a v obchodních věcech 50 000 Kč, přičemž se nepřihlíží k příslušenství pohledávky (§ 237 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), a ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení (§ 237 odst. 2 písm. b/ o. s. ř.).

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. je mimo jiné založena na rozdílnosti (nesouhlasnosti) rozsudku (usnesení ve věci samé) odvolacího soudu s rozsudkem (usnesením ve věci samé) soudu prvního stupně. O nesouhlasný rozsudek (usnesení) jde tehdy, jestliže okolnosti významné pro rozhodnutí věci byly posouzeny oběma soudy rozdílně, takže práva a povinnosti stanovené účastníkům rozhodnutími jsou podle závěrů těchto rozsudků (usnesení) odlišná. Odlišností nelze ovšem rozumět rozdílné právní posouzení, které nemělo vliv na obsah práv a povinností účastníků, ale jen takový závěr, který rozdílně konstituuje nebo deklaruje práva a povinnosti v právních vztazích účastníků. Okolnost, zda odvolací soud rozhodl podle ustanovení § 219 o. s. ř. nebo zda postupoval podle ustanovení 219a a 221 o. s. ř., popřípadě podle ustanovení § 220 o. s. ř., a jak z tohoto pohledu formuloval výrok svého rozsudku (usnesení), není sama o sobě významná; pro posouzení přípustnosti dovolání z hlediska ustanovení § 237 o. s. ř. je podstatné porovnání obsahu obou rozsudků (usnesení).

Odvolací soud ve svém usnesení ze dne 10. 10. 2007, kterým rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, posoudil – jak vyplývá z odůvodnění usnesení – rozdílně od soudu prvního stupně splnění předpokladů (uvedených v ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř.), za nichž lze o žalobě rozhodnout rozsudkem pro uznání, když – oproti názoru soudu prvního stupně – dospěl k závěru, že nedošlo k uznání nároku ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. Tím, že odvolací soud dovodil, že v posuzované věci nebylo možné rozhodnout rozsudkem pro uznání, rozdílně (diformně) vymezil práva a povinnosti účastníků v jejich právních vztazích; rozhodnutí odvolacího soudu se tu dotýká práva žalobkyně, které jí přiznává ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř., tj. práva, aby soud (při splnění předpokladů uvedených v ustanoveních § 114b odst. 5 a § 153a odst. 3 o. s. ř.) ve věci samé rozhodl v její prospěch rozsudkem pro uznání. Z hlediska přípustnosti dovolání proto usnesení odvolacího soudu představuje rozhodnutí, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé změněn. Na uvedeném závěru nic nemění ani to, že odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (namísto toho, aby rozhodl tak, že rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že rozsudek pro uznání se nevydává) a že rozhodl formou usnesení (ač měl rozhodnout rozsudkem). Rozhodující pro posouzení přípustnosti dovolání je – jak uvedeno výše – skutečnost, že rozdílně od soudu prvního stupně vymezil práva a povinnosti mezi účastníky. Dovolání je proto v projednávané věci přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (srov. též obdobné věci se týkající rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 1997 sp. zn. [2 Cdon 877/96](#), uveřejněný pod č. 38 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1998).

Nejvyšší soud poté přezkoumal ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. napadené usnesení odvolacího soudu bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

V projednávané věci bylo – jak vyplývá z obsahu spisu – usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28. 6. 2006 doručováno žalované jako zásilka prostřednictvím držitele poštovní licence (státního podniku Česká pošta) a podle potvrzení uvedeného na doručence jí bylo doručeno (spolu s platebním rozkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 26. 6. 2006) dne 4. 7. 2006.

Byla-li písemnost doručena příjemci, musí doručenka vykazovat náležitosti uvedené v ustanovení § 50f odst. 1 a 2 o. s. ř.; doručenka tedy musí obsahovat

- označení soudu, který písemnost předal k doručení,
- označení doručované písemnosti, která byla vložena do obálky,
- označení adresáta a adresy, na níž má být obálka s písemností doručena,
- označení doručujícího orgánu,
- prohlášení doručujícího orgánu o tom, v který den byla obálka s písemností odevzdána příjemci, popřípadě o hodině a minutě doručení, má-li být vyznačen podle požadavku soudu, který písemnost předal k doručení, okamžik doručení písemnosti,
- jméno a příjmení doručovatele a jeho podpis, kterým potvrdil, že obálku s písemností odevzdal příjemci,
- jméno a příjmení příjemce, údaj o jeho vztahu k adresátu, jestliže písemnost přijal za adresáta, a jeho podpis, kterým potvrdil přijetí obálky s písemností.

Není-li dokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé (§ 50f odst. 9 o. s. ř.).

Doručenka je listina, která má povahu veřejné listiny; to platí i tehdy, nemá-li doručenka všechny náležitosti, které podle zákona musí obsahovat. Každý údaj, který byl (ve skutečnosti) na doručence uveden, se považuje - jak se výslovně stanoví v § 50f odst. 9 o. s. ř. - za pravdivý, není-li dokázán opak. „Opak“ ve smyslu ustanovení § 50f odst. 9 o. s. ř. prokazuje (pomocí důkazních prostředků) ten, kdo ho za řízení tvrdí.

Na doručence o doručení platebního rozkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 26. 6. 2006 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28. 6. 2006 se mimo jiné uvádí označení adresáta („E. L., P. - K.“), podpis příjemce („L.“) a podpis doručovatelky („J. R.“), jímž se potvrzuje, že zásilka (obálka s písemnostmi) byla odevzdána dne 4. 7. 2006. Protože se na doručence uvádí, že písemnost byla odevzdána adresátu (žalované), bylo na žalované, aby ve smyslu ustanovení § 50f odst. 9 o. s. ř. prokázala své tvrzení, že zásilku ve skutečnosti převzal její manžel a že tedy údaj o doručení uvedený na doručence je v tomto směru nepravdivý. Nepodaří-li se jí „opak“ v tomto směru (spolehlivě a bez pochybností) prokázat, platí, že údaje uvedené na doručence jsou pravdivé a že je tedy pravdivé rovněž to, že zásilku (obálku s písemnostmi) převzala.

V posuzovaném případě odvolací soud kromě jiného dospěl k závěru, že z provedených důkazů nelze „spolehlivě dovodit, zda zásilka byla skutečně předána žalované nebo jejímu manželovi“ a že je proto „třeba uvěřit verzi žalované“. Dovolatelka v tomto směru důvodně odvolacímu soudu vytýká, že postupoval v rozporu s ustanovením § 50f odst. 9 o. s. ř. Zůstalo-li opravdu z výsledků dokazování pochybné, komu byla zásilka (obálka s doručovanými písemnostmi) doručovatelkou J. R. odevzdána, postihuje taková „důkazní nouze“ žalovanou, neboť z pohledu ustanovení § 50f odst. 9 o. s. ř. nedokázala opak toho, co bylo uvedeno na doručence.

Žalobkyně dále nesouhlasí s tím, jak odvolací soud hodnotil provedené důkazy vztahující se k posouzení otázky, zda zásilka (obálka obsahující platební rozkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 26. 6. 2006 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28. 6. 2006) byla žalované doručena do vlastních rukou; uplatňuje tím tedy dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř.

Podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. lze dovolání, které je přípustné mimo jiné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (a tak je tomu v projednávané věci), podat z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení rozumět výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o. s. ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplývaly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor, nebo jestliže hodnocení důkazů odporuje ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu odvolací soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Skutkové zjištění o tom, že usnesení ze dne 28. 6. 2006 nebylo žalované doručeno do vlastních rukou, odvolací soud založil - jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení - na tom, že na „doručovací kartě pošty“ nebyl uveden žádný osobní doklad adresáta, ale pouze podpis „L.“, na výpovědi žalované (která uvedla, že „dne 4. 7. 2006, kdy jí měla být doručena výzva, nebyla v Plzni ale v Praze“, že „výzvu rozhodně nepřebírala“ a že „neví jak je možné, že tentýž den 4. 7. 2006 měla podepsat i plnou moc“, že „tuto plnou moc za ni rovněž podepsal její manžel“, že „podpis na ní není její vlastní“) a na výpovědi svědka J. L. (který uvedl, že „doručenku podepsal on sám a převzal i obálku od soudu, neboť mu denně dochází více takových zásilek a příliš nedává pozor na to, zda je skutečně adresátem“, že „poté, co zjistil, co je obsahem zásilky, předal celou věc svému advokátovi JUDr. V., který také sepsal odpor proti platebnímu rozkazu“, že „jeho manželka byla v Praze a o celé věci ji informoval až asi za týden“, a že „plnou moc mohla podepsat jeho manželka s odstupem několika dnů, že nemůže s určitostí říct, zda se jedná o její vlastní podpis či zda plnou moc podepsal opět on sám, neboť je to již dávno a nemůže si vzpomenout“). Při hodnocení důkazů však odvolací soud nepřihlédl zejména k písemnému sdělení České pošty, s. p., ze dne 15. 6. 2007, v němž uvedla, že „doručovatelka při doručování zásilky R 23107 dne 4. 7. 2006 zastihla adresátku doma a zásilku jí osobně předala proti podpisu, že však bohužel zapoměla k podpisu připsat číslo osobního dokladu“, ani k tomu, že na doručence je v kolonce „podpis osoby, která zásilku převzala“ podpis „L.“, který je podobný podpisu žalované na jiných listinách založených ve spise, ale zjevně rozdílný s podpisem jejího manžela J. L. (např. materiály cizinecké evidence, přihláška a čestné prohlášení účastníka veřejné dražby dobrovolné konané dne 8. 3. 2003 nebo doklad o úhradě ceny dosažené vydražením č. 22), a ani k tvrzení žalované uvedenému v odporu proti platebnímu rozkazu ze dne 26. 6. 2006, doručenému Obvodnímu soudu pro Prahu 1 dne 10. 7. 2006, že „koncentrační usnesení ze dne 28. 6. 2006 jí bylo zároveň doručeno s platebním rozkazem“, ačkoliv nepochybně šlo o údaje pro zjištění skutkového stavu věci významné. Protože odvolací soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nemůže mít výše uvedené skutkové zjištění oporu v provedeném dokazování; nemohou proto obstát ani právní závěry odvolacího soudu, které byly na tomto zjištění založeny.

Protože usnesení odvolacího soudu není správné, Nejvyšší soud jej podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. zrušil a věc podle ustanovení § 243b odst. 3, věty první, o. s. ř. vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.